

De var soldater.

Av PASTOR dr. philos. ARNE JONSEN VIGTEL

At dommen i Feldmann-saken måtte gi stoff til oppkok av forskjellig slag var lett å forutse. En leser uten forbauselse en jurists harmfylte innlegg om disse legdommerne. For ham er juridisk turnering hovedsaken. Den i mennesket nedlagte rettsbevissthet som er en del av Guds eget vesen, kan unnværes ved våre domstoler. — En tar det hen som en selvfølgelighet at tankeløse personer som åpenbart hverken kan eller vil se hva det i denne tragiske hendelse dreier seg om, feller avgjørende ord. Aldri kunne deres ord få større vekt. Selv om de behager å kalle hendelsen et mord, så synes de jo å ha rett. Folk gir dem rett. For det er da et mord, sies det.

Og så glemmer folk, eller de latter som de glemmer det, at krigen raste da Feldmanns skulle føres over grensen. De var, og er, gode jøssinger disse folk. De satt i sine stuer uten endog å rekke tyskerne lillefingeren. De håpet på en god utgang for land og folk, sa det også høyt når ingen andre enn kona og barna samt sikre svigerbarn var i huset. Det ble ikke en tørr tråd igjen på Quisling og Terboven når de hadde hatt dem til behandling.

De så imidlertid selv lite til krigen, så lite at de nå fullstendig har glemt at vi hadde krig i 1942.

Men det er andre som ikke har glemt og aldri kommer til å glemme 1942, f. eks. Pedersen og Løvestad. De visste at fedrelandet krevde mer av dem enn bare å sitte hjemme og være gode jøssinger.

Hver kveld de la seg, visste de at de neste morgen kunne slå øynene opp som tyskernes fanger. Hver natt de vendte hjemover fra grensen etter en farlig og strabasjøs flyktningetransport, hadde de tid nok til å falle i tanker om at neste natt kunne de sitte på Victoria Terrasse. Kanskje våre gode jøssinger har litt rede på hva som der ventet dem.

Det må ha vært en bitter tanke for andre enn meg at tingene skulle ta en vending slik at to av disse sterke, modige, oppofrende menn kom i fengsel og for domstolen. De har jo, disse hjemmefrontmenn, bare handlet fordi her må tte handles. Herr Hasselknippe har truffet sømmen på hodet når han spør glemsomme dommere nå etterpå hvor de var da kampen raste som verst. Skulle dere ikke, sier han, i stedet for å dømme, takke skaperen for at dere ikke i 1942 måtte få slike voldsomme avgjørelser og sette dem ut i livet?

Det har vært slått på rasefordom som direkte eller medvirkende motiv hos Pedersen og Løvestad. Bare en slik formodning når det gjelder to norske bondegutter er så nederdrettig at det ikke engang lønner seg å gå inn på saken. Disse to enkle landsguttene skulle ha løftet våpen mot de to flyktninger fordi de var jøder? En absurd tanke.

Hvorfor da ikke heller insinuere at Pedersen og Løvestad har av en eller annen grunn næret hat mot Feldmanns? Men såvidt en vet er

(Fortsatt 8. side.)

► De var soldater

(Fortsatt fra 2. side.)

heldigvis intet kommet fram som kunne gi grunn til en slik formodning heller.

Handling og motiver i Feldmann-saken forekommer nå å være så gjennomlyst at en videre inngåen på enkeltheter ikke er nødvendig.

Jeg kunne bare ha lyst til å spørre: Tyder det på veloverveid og velforbereid, mord når de to flyktningeførere legger de døde ved landeveien, dvs. senker dem på 1/2-meters dyp, slik at de må bli oppdaget? Var enn flyktningeførerne selv og hele bygda truet av brutale tyskere og deres norske håndlangere så det bare gjaldt å handle hurtig, ville likevel opplagte mordere ha dratt omsorg for å senke likene så forsvarlig at de aldri var blitt oppdaget. Hvor lett en sak hadde ikke dette vært. De kunne jo bare i forveien ha ordnet med det nødvendige materiale. En virkelig morder hadde vel heller ikke båret Feldmanns ur til skue for alle og enhver.

Til slutt en oppriktig takk til herr Oskar Hasselknippe for hans dyktige og modige orienteringer i denne sak som med rette har opp tatt offentligheten i så sterk en grad.